

Arrest

nr. 57 911 van 15 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. TROMBETTA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 28 februari 1992 in de Russische stad Astrachan. Op 26 maart 2008 huwde u officieel met M.(...)-E.(...) M.(...) (O.V. 6.581.163).

U verliet uw land omwille van de problemen van uw man, die begonnen nadat uw man eind augustus of begin oktober 2009 ontslag nam bij de politie van Sharoi. Na zijn ontslag kwamen er thuis mensen langs die het paspoort van uw man afnamen. Later, op 27 december 2009, bracht uw man u en uw zoon met de auto naar uw moeder in Grozny. Op de terugweg naar Hikalo werd zijn auto beschoten. Hij raakte hierbij niet gewond, maar besloot dat het veiliger zou zijn om het land te verlaten. Vanuit jullie huis in Hikalo belde hij u op om u op de hoogte te brengen van het incident en zijn vertrek. Op 30

december 2009 reisde uw man naar Ivanovo. Op 31 december 2009 keerde u terug naar het huis van uw schoonouders. De volgende dag, op 1 januari 2010, vielen onbekende mannen uw huis binnen, sommigen in militair uniform, anderen in burger. Ze hielden een huiszoeking en ondervroegen u en uw schoonfamilie over uw man. Ze dreigden ermee u en uw kind mee te nemen indien uw man bij hun volgende bezoek, 2 of 3 dagen later, niet aanwezig zou zijn. Na het bezoek van deze mannen werd besloten dat het beter was u naar Polen te sturen.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 3 januari 2010. Vanuit Grozny reisde u samen met uw zoon met de trein naar Moskou, waar u op 5 januari 2010 aankwam. Vanuit Moskou reisde u verder naar Belarus. Na verschillende pogingen raakte u op 8 januari 2010 de Poolse grens over. In Polen verbleef u eerst gedurende een maand in een opvangcentrum en vervolgens bij verre familieleden van uw moeder. U verliet Polen op 14 maart 2010 nadat u vernomen had dat een Tsjetsjeense man uit het opvangcentrum naar u en uw man op zoek was. Nog diezelfde nacht kwam u in België aan. De volgende dag, op 15 maart 2010, vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Na uw aankomst vernam u dat uw man in Tsjetsjenië opgeroepen werd om zich aan te melden bij de politie alsook dat uw schoonbroer S.(...) meegenomen en geslagen werd."

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 11).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, M.(...)-E.(...) M.(...) (O.V. 6.581.163), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, M.(...)-E.(...) M.(...) (O.V. 6.581.163), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw zoon) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Beide documenten bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit en die van uw gezin, doch niet met betrekking tot de problemen die uw man in Tsjetsjenië gekend zou hebben.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1. Verweerder laat in zijn nota van 14 december 2010 gelden dat de vordering van verzoekster niet ontvankelijk is gezien dat, niettegenstaande artikel 39/69, tweede lid van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen, verzoekster in haar verzoekschrift enkel verwijst naar de middelen ontplooid in het verzoekschrift van haar echtgenoot M. M. E.

Verweerder voert aan dat dergelijke verwijzing naar een ander verzoekschrift niet aanvaard kan worden *"omdat het de Raad niet toekomt een middel te onderzoeken aan de hand van een verzoekschrift ingediend in een andere zaak (R.v.St., 23 november 2004, nr. 137.531)"*.

2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing vermeldt dat:

"Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man.

U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 11).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, M.(...)-E.(...) M.(...) (O.V. 6.581.163), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, M.(...)-E.(...) M.(...) (O.V. 6.581.163), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing."

De tekst van de beslissing van deze laatste, wordt niet hernomen in de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen wordt naar de beslissing die door de commissaris-generaal genomen werd lastens de echtgenoot van verzoekster,

2.3. Verzoekster bevestigt in haar verzoekschrift dat: *"De problemen van mevrouw E. in haar eigen land zijn onlosmakelijk verbonden met de problemen van haar man"* en stelt dat *"Gezien de asielaanvraag van M. M. E. geweigerd werd per beslissing van 26 oktober jl. werd ook de aanvraag van mevrouw E. door het CGVS geweigerd, gezien beide asielaanvragen onlosmakelijk verbonden zijn en op dezelfde motieven steunen"*.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat blijkt dat niet betwist wordt dat de asielaanvraag van verzoekster onlosmakelijk verbonden is met deze van haar echtgenoot en op dezelfde motieven steunt.

Verzoekster kon derhalve in haar verzoekschrift *"voor een uitgebreide weergave van de aangehaalde middelen"*, volgens de Raad terecht verwijzen naar het beroepsverzoekschrift bij de Raad ingediend daar haar echtgenoot.

Het door verweerder aangehaalde arrest van de Raad van State houdt niet in dat het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toekomt een middel te onderzoeken aan de hand van een verzoekschrift, ingediend in een ander zaak, wél dat het ontbreken van de vereiste uiteenzetting van feiten en middelen in een verzoekschrift, niet kan verholpen worden door een uiteenzetting van de feiten en de middelen, vervat in een stuk dat na het verstrijken van de beroepstermijn wordt bijgebracht.

Er wordt derhalve niet ingegaan op de vraag van verweerder het verzoekschrift van verzoekster als onontvankelijk af te wijzen.

3. Over de gegrondheid.

3.1. Zoals hoger gesteld blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, M.M.E.. Zij roept geen eigen motieven in.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 57 910 van 15 maart 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van M.M.E. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. De Raad wijst erop dat verzoeker niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739).

De schending van de formele motiveringsplicht wordt hier niet op ontvankelijke wijze aangevoerd, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van de aangevoerde middelen blijkt dat verzoeker louter kritiek heeft op de inhoudelijke juistheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de inhoudelijke motiveringsplicht moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, . Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing inderdaad stelt dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd is, maar complex blijft en juist daardoor het noodzakelijk is om elke asielaanvraag individueel te beoordelen.

Het blijkt dat de commissaris-generaal zich bij zijn onderzoek gesteund heeft op informatie afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst; de door de commissaris-generaal gebruikte informatiebronnen zijn trouwens opgenomen in het administratief dossier.

Verzoeker beperkt er zich toe op een algemene wijze te verwijzen naar “algemene rapporten” en bijkomend te stellen dat de “criteria duidelijk beantwoorden aan de criteria vooropgesteld in de Conventie van Genève”.

De gegronde vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1 van de Conventie van Genève dient evenwel in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Waar verzoeker stelt dat het evident is dat hij geen bewijsstukken kan voorleggen met betrekking tot het bezoek van de FSD, noch over de beschieting van de wagen wordt er op gewezen dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven.

De Raad stelt vast dat verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij geen bewijsstukken voorlegt niet betwist.

Door de verwijzing naar de algemene toestand in zijn land van herkomst zonder evenwel enig element in concreto aan te brengen, weerlegt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet.

De uitleg van verzoeker, met name dat "de rol van de FSB zeer dubbel is", onder verwijzing naar het Algemeen Ambtsbericht Noordelijke kaukasus, is nietszeggend.

Verzoeker betwist niet dat hij de twee convocaties enkel in de vorm van een faxkopie bijbracht. Aan fotokopieën kan geen bewijswaarde worden verleend omdat ze gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervaardigen zijn.

Verzoeker bevestigt de bestaande corruptie in zijn land en voegt er de blote bewering aan toe dat "hij sowieso niet over de financiële middelen beschikt om zich met fraude bezig te houden, mocht hij dit al wensen, quod non".

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet begrijpt waarom het niet voorhanden zijn van zijn binnenlands paspoort een probleem vormt, verwijst de Raad naar wat dienaangaande in de bestreden beslissing gesteld wordt: "U kon de Belgische asielinstanties evenmin uw binnenlands Russisch paspoort voorleggen. U verklaarde dat uw paspoort begin december 2009 door medewerkers van de FSB afgenomen werd (CGVS, p. 10).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, te meer omdat u niet eens wist waarom ze uw paspoort in beslag namen (CGVS, p.10). Daar komt nog bij dat u geen enkele poging gedaan hebt om uw paspoort terug te krijgen (CGVS, p. 10).

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonstregistratie, een mogelijk huwelijk of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast."

De bestreden beslissing licht duidelijk toe waarom het niet voorhanden zijn van een paspoort een probleem is; verzoeker dient de motivering te herlezen en zal vaststellen dat zijn houding de medewerkingsplicht die op elke asielzoeker rust, met voeten treedt.

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal "door de ganse inquisitie aangaande de voorgelegde of de niet voorgelegde stukken duidelijk voorbij gaat aan zijn motiveringsplicht" en ook "het ingeroepen gevaar voor eigen leven als grond voor toepassing van de soevereiniteitsclausule miskent", brengt hij geen elementen aan om de voormelde motivering te niet te doen.

De Raad merkt vervolgens op dat verzoeker niet betwist dat hij geen enkel bewijs neerlegt aangaande de mishandeling van zijn broer. Zo, naar verzoekers verklaringen, zijn broer daarop gehospitaliseerd werd, is de opmerking van de commissaris-generaal terecht dat het aldus voor verzoeker niet onmogelijk was om enig bewijs neer te leggen aangaande deze hospitalisatie.

Het argument van verzoeker dat "er veel mensen verdwenen zijn en dat het niet aangewezen is om dergelijke feiten aan te geven", is geen geldig verweer; het gaat in wezen omtrent een bewijs van een verblijf in een ziekenhuis.

De Raad wijst er op dat vervolging in de zin van het Verdrag van Genève een voortdurende en systematische schending van mensenrechten inhoudt waartegen een Staat niet wil of niet kan beschermen.

Van verzoeker mag verwacht worden dat hij zich vooreerst beroept op nationale bescherming.

In zijn verzoekschrift wordt erop gewezen dat verzoeker verklaarde dat hij weigerde om als informant op te treden en daardoor geen beroep -meer- kon doen op nationale bescherming.

De vraagstelling van verzoeker dat hij niet zou weten tot wie hij zich -binnen de overheidsdiensten- had moeten richten, wordt door de Raad niet gevolgd; de commissaris-generaal merkt terecht op dat verzoeker zich ook niet gewend heeft tot mensenrechtenorganisaties. De verwijzing naar een niet nader bepaalde berichtgeving over de ROVD is uiteraard niet dienstig daar dit geen concreet element is geënt op de situatie van verzoeker.

Uit verzoekers verklaringen (verhoorverslag 8 september 2009, p. 8) blijkt evenwel ook dat hij in het jaar 2009 door onbekenden beschoten werd en hij ook naar aanleiding van dit incident, geen nationale bescherming heeft gezocht. De bestreden beslissing stelt terecht: "Naar aanleiding van deze beschieting heeft u echter nergens hulp gezocht, noch bij de autoriteiten, noch bij een mensenrechtenorganisatie. U besloot echter om u land onmiddellijk te ontvluchten."

Een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond door verzoeker.

In acht genomen wat vooraf gaat, werd door de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat het asielrelaas ongeloofwaardig was.

Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie als voorzien in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet erkend.

Verzoeker kan ook niet steunen op een dergelijk ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Wat betreft de aangevoerde schending van het artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid, geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647). Hoe dan ook, artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op het besluit zoals uiteengezet in de bovenstaande alinea stelt de Raad dan ook vast dat verzoeker niet aantoonde dat er in zijn hoofde sprake is van een schending van het artikel 3 van het EVRM.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal. De Raad laat deze informatie, verzameld door CEDOCA (zie hoger), prevaleren op de informatie door verzoeker bijgebracht.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend.

De Raad vermeldt volledigheidshalve dat de reisadviezen waarnaar verzoeker verwijst niet ter zake doen; deze reisadviezen zijn bestemd voor reislustige Nederlanders en Belgen en zijn niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen."

3.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE